

NEIZNĪCĪGS MANTOJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:1, 2; Jāņa 3:16; Ec. 33:11; 1. Pēt. 1:3-21; 3. Moz. 11:44, 45; 1. Pēt. 1:22-25.

ATMIŅAS PANTS:

“Būdami paklausīgi patiesībai un šķīstījuši savas dvēseles nevilto tā brāļu mīlestībā, mīliet cits citu no sirds pastāvīgi.” (1. Pēt. 1:22)

Rad vien cilvēks pēta Bībeli, īpaši pievērsoties vienai grāmatai vai pat kādai grāmatas daļai, ir daži jautājumi, uz kuriem ir jārod atbildes, ja vien tas ir iespējams.

Pirmkārt, būtu labi zināt, kas bija mērķauditorija. Otrkārt, varbūt pat vēl svarīgāk, būtu labi zināt, kāds tieši bija rakstīšanas iemesls. Par kādu jautājumu autors gribēja runāt (piemēram, Pāvils rakstīja galatiešiem par teoloģiskajām kļūdām, kas tika mācītas par glābšanu un likumu)? Kā zināms, liela daļa Jaunās Derības ir sarakstīta kā vēstules, un cilvēki parasti raksta vēstules, lai nodotu īpašu vēsti adresātiem.

Citiem vārdiem, lasot Pētera vēstules, būtu labi zināt viņa vēstules vēsturisko kontekstu, cik vien tas ir iespējams. Kam viņš rakstīja un kāpēc? Protams, vissvarīgākais: kādu vēsti mēs (kam arī šī vēstule, pateicoties inspirācijai, ir domāta) varam no tā paņemt?

Kā mēs drīz redzēsim, jau dažos pirmajos pantos Pēterim ir daudz svarīgu patiesību, ko atklāt mums pēc tik daudziem gadsimtiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. aprīlī.

Trimdiniekiem

Ja tev iedotu papīra lapu, uz kuras būtu rakstīts "Augsti godātais kungs!" tu saprastu, ka lasi vēstuli, un tu secinātu, ka vēstule nāk no kāda, kas tev nav tuvs cilvēks.

Tieši tāpat kā mūsdienās vēstulēm ir standarts, kā tās parasti iesāk, arī toreiz tāds bija. Pēteris iesāk tā, kā sāktos jebkura senatnē rakstīta vēstule: viņš nosauc autoru un tos, kam vēstule adresēta.

Izlasi 1. Pēt. 1:1. Ko mēs varam uzzināt no šī viena panta, kas palīdz mums nedaudz saprast kontekstu? _____

Pēteris skaidri nosauc sevi. Viņa vārds ir pirmais vārds vēstulē. Tomēr viņš nekavējoties nosauc sevi arī par 'Jēzus Kristus apustuli' – līdzīgi kā Pāvils to bieži darīja (Gal. 1:1, Rom. 1:1, Ef. 1:1). Pēteris tādējādi uzreiz nostiprina savas 'pilnvaras', uzsverot savu dievišķo aicinājumu. Viņš bija 'apustulis' jeb 'sūtītāis', un Viņu ir sūtījis Kungs Jēzus Kristus.

Pēteris nosauc arī reģionu, kam viņa vēstule domāta: Ponta, Galatija, Kapadokija, Āzija un Bitīnija. Tās visas ir vietas Mazāzijā, mūsdienu Turcijas teritorijā uz austrumiem no Bosfora jūras šauruma.

Debates bijušas par to, vai Pēteris rakstīja galvenokārt jūdiem vai pagāniem. 1. Pēt. 1:1 izmantotie apzīmējumi parasti attiecās uz jūdiem, kas 1. gadsimtā dzīvoja ārpus Svētās Zemes. Savukārt 1. Pēt. 1:2 lietotie vārdi ir piemēroti gan jūdiem, gan kristiešiem. Nosaucot tos, kas ir ārpus kopienas, par "pagāniem" (1. Pēt. 2:12, 4:3), arī tiek uzsvērts tas, ka Pēteris raksta jūdiem.

Citi pētnieki savukārt spriež, ka Pētera rakstītais 1. Pēt. 1:18 un 4:3 šķiet atbilstošāks pagāniem, kas atgriezušies pie kristietības. Galu galā – vai Pēteris būtu rakstījis jūdiem par "nīcīgo dzīvi, ko esat mantojuši no tēviem"? Vai viņš jūdu lasītājiem teiktu: "Pietiek, ka pagājušajā laikā jūs dzīvojāt pēc savas pagānu gribas, nododoties izlaidībai, kārībām, pārmērīgai vīna dzeršanai, dzīrošanai, žūpošanai un nepiedienīgai elku pielūgšanai" (1. Pēt. 4:3)?

Katrā gadījumā mums šodien svarīgāka nav mērķauditorija, bet gan pati vēsts.

Izredzēti

Izlasi 1. Pēt. 1:2. Ko vēl šis pants liecina par to, kam Pēteris rakstīja? Kā viņi nosaukti? _____

Vienalga, vai tas bija rakstīts jūdu vai pagānu ticīgajiem, Pēteris bija pārliecināts par vienu: viņi bija izvēlēti "pēc Dieva Tēva paredzējuma" (1. Pēt. 1:2).

Tomēr šeit mums ir jābūt uzmanīgiem. Tas nenozīmē, ka Dievs iepriekš izvēlējies dažus cilvēkus, kas tiks glābti, un pārējos, kas ies bojā, un cik labi ir paveicies tiem, kas, izrādās, ir Dieva izredzētie jeb izraudzītie glābšanai. To Bībele nemāca.

Izlasi 1. Tim. 2:4, 2. Pēt. 3:9, Jāņa 3:16, Ec. 33:11. Kā šie panti palīdz mums saprast, ko Pēteris domāja, nosaucot šos cilvēkus par izredzētajiem? _____

Raksti skaidri pasaka, ka Dieva plāns ir, lai visi tiktu glābti, plāns, kas ir izveidots cilvēces labā pat pirms pasaules radīšanas: "Viņš arī izredzēja mūs Kristū pirms pasaules radīšanas." (Ef. 1:4) Visi ir izredzēti tādā ziņā, ka Dieva sākotnējais nodoms bija, lai visi būtu glābti un neviens neietu bojā. Viņš bija visai cilvēcei iepriekš nolēmis mūžīgo dzīvi. Citiem vārdiem, glābšanas plāns paredzēja, ka uz visiem attieksies Kristus upura nopelns, pat ja ne visi pieņems to, ko šajā upurī sagādātā taisnošana piedāvā.

Dieva paredzējums ir vienkārši Viņa zināšana par to, kāda būs cilvēku brīvā izvēle attiecībā uz glābšanu. Viņa zināšana nav ietekmējusi cilvēku izvēli, līdzīgi kā māte jau iepriekš zina, ka viņas bērns izvēlēsies šokolādes kūku, nevis zaļās pupiņas, kaut arī viņa gribētu, lai bērns izdara pareizo izvēli.

Kādu pārliecību tu vari gūt no iedrošinošās patiesības, ka Dievs tevi ir izraudzījis glābšanai? _____

Galvenās tēmas

Izlasi 1. Pēt. 1:3-12. Kāda ir Pētera galvenā vēsts šajos pantos? _____

Jau savā sveicienā lasītājiem 1. Pēt. 1:1, 2 Pēteris piemin Tēvu, Dēlu un Svēto Garu (1. Pēt. 1:2). Trīs dievības personas ir viņa tēma līdz pat 13. pantam. Tēvs un Dēls ir 1. Pēt. 1:3-9 tēma, un Svētais Gars ir uzmanības centrā no desmitā līdz divpadsmitajam pantam.

Rakstot par Tēvu, Dēlu un Svētā Gara darbu, Pēteris ievada daudzas no tēmām, pie kurām viņš vēl atgriezīsies.

Pēteris iesāk ar to, ka kristieši ir piedzimuši no jauna (1. Pēt. 1:3; sk. arī Jāņa 3:7). Visu viņu dzīvi ir pārveidojusi Jēzus augšāmcelšanās un īpašais mantojums, kas sagaida kristiešus Debesīs (1. Pēt. 1:3, 4). Šeit, tāpat kā daudzās citās vietās Jaunajā Derībā, Jēzus augšāmcelšanās ir kristiešu cerības atslēga.

Šī cerība dod kristiešiem iemeslu priecāties par spīti faktam, ka daudzi, kas lasa 1. Pētera vēstuli, cieš. Šīs ciešanas pārbauda un attīra viņu ticību, tāpat kā uguns pārbauda un attīra zeltu. Lai gan Pētera lasītāji nav redzējuši Jēzu Viņa zemes kalpošanas laikā, viņi mīl Viņu un tic Viņam. Un viņu ticības rezultāts ir glābšana un apsoliņums – “neiznīcīgs, neaptraipīts un nevīstošs mantojums, kas ir uzglabāts Debesīs” (1. Pēt. 1:4).

Pēteris arī atklāj, ka senatnes pravieši jau ir paredzējuši “žēlastību, kam jānāk pār jums” (1. Pēt. 1:10). Vecās Derības pravieši “meklēja un pētīja” (1. Pēt. 1:10) glābšanu, ko šie ļaudis tagad piedzīvoja Jēzū.

Tā kā viņi piedzīvo vajāšanas ticības dēļ, Pēteris norāda, ka viņi ir daļa no daudz plašāka konflikta starp labo un ļauno. Beigās viņš cenšas palīdzēt tiem palikt uzticīgiem patiesībai pat pārbaudījumu vidū.

1. Pēt. 1:4 raksta, ka ir kāds mantojums, “kas ir uzglabāts Debesīs jums”. Padomājiet par to personīgā līmenī. Debesīs ir rezervēta vieta tieši tev personīgi. Tad kā tev personīgi vajadzētu atsaukties uz šo brīnišķīgo apsoliņumu? _____

Dzīvojot glābšanas dzīvi

Izlasi 1. Pēt. 1:13-21. Kam saskaņā ar šo pantu vajadzētu motivēt kristieša uzvedību? _____

Vārds "tāpēc", ar ko sākas 1. Pēt. 1:13 (RV), parāda, ka tas, ko Pēteris teiks tālāk, izriet no tikko rakstītā. Kā mēs redzējam vakardienas pētījumā, Pēteris tikko bija runājis par Dieva žēlastību un cerību, kas kristiešiem ir Jēzū Kristū (1. Pēt. 1:3-12).

Šīs žēlastības un cerības rezultātā Pēteris aicina lasītājus "apjot prāta gurnus" (1. Pēt. 1:13). Tas ir, atsaucoties glābšanai, kas viņiem ir Jēzū, viņiem jā sagatavo savi prāti, lai varētu stāvēt stipri un būt uzticīgi (1. Pēt. 1:13).

Izlasi 1. Pēt. 1:13. Ko nozīmē balstīt savu cerību pilnībā uz žēlastību, kas ir atklāta Jēzū? _____

Nav šaubu, Pēteris raksta, ka viņu cerība balstās tikai Jēzū. Bet tad viņš uzsver, ka no kristiešiem tiek sagaidīts noteikts uzvedības līmenis kā viņu glābšanas rezultāts. Viņš norāda galveno motivāciju, kas ir pamatā kristieša uzvedībai: 1) Dieva raksturs (1. Pēt. 1:15, 16), 2) gaidāmā tiesa (1. Pēt. 1:17) un 3) glābšanas cena (1. Pēt. 1:17-21).

Pirmais, kam vajadzētu motivēt kristieša uzvedību, ir Dieva raksturs. Šis raksturs var tikt apkopots šādos vārdos: Dievs ir svēts. Pēteris citē 3. Moz. 11:44, 45, sakot: "Esiet svēti, jo Es esmu svēts!" (1. Pēt. 1:16) Tāpēc arī tiem, kas seko Jēzum, ir jābūt svētiem (1. Pēt. 1:15-17).

Otrais kristieša uzvedības motivācijas punkts atrodams tajā, ka Dievs, kas ir svēts, taisnīgi tiesās ikvienu saskaņā ar to, ko katrs būs darījis (1. Pēt. 1:17).

Trešā motivācija izriet no lielās patiesības, ka kristieši ir atpirkti. Tas nozīmē, ka par viņiem ir samaksāta ļoti augsta cena: Kristus dārgās asinis (1. Pēt. 1:19). Pēteris uzsver, ka Jēzus nāve nebija vēstures nejaušība, bet gan kaut kas tāds, kas bija nolemts pirms pasaules rašanās (1. Pēt. 1:20).

Kas tevi motivē būt kristietim? Ko tu atbildētu un kāpēc, ja kāds tev jautātu, kāpēc tu esi kristietis? Līdzdali savas atbildes Bībeles izpētes grupā. _____

Mīliet cits citu

Pēteris pēc tam virza kristiešus ņemt vērā to, kāda būs svēta un uzticības pilna dzīve.

Izlasi 1. Pēt. 1:22-25. Kādu svarīgu domu viņš šeit pasaka, ko nozīmē būt kristietim? _____

Pētera sākuma punkts ir, ka kristieši jau ir šķīstīti un dzīvo paklausībā patiesībai (1. Pēt. 1:22). Darbības vārds "šķīstīt" vai "attīrīt" ir cieši saistīts ar vārdiem "svēts" un "svētums", kas saistās ar to, ko Pēteris rakstīja dažus pantus iepriekš (1. Pēt. 1:15). Caur viņu nodošanos Jēzum un viņu kristību (salīdzini ar 1. Pēt. 3:21, 22), kristieši ir šķīstījuši sevi, nošķirdami sevi Dievam, un viņi to dara, paklausot patiesībai.

Šī pārmaiņa viņu dzīvēs rada dabisku iznākumu – viņi secina, ka ir ciešās attiecībās ar citiem, kam ir līdzīgs pasaules skatījums. Šīs attiecības ir tik tuvas, ka Pēteris, lai tās aprakstītu, izmanto ar ģimeni saistītu valodu. Kristiešiem ir jārikojas brāļu un māsu mīlestībā. Grieķu valodas vārds "filadelfija", kas izmantots 1. Pēt. 1:22, kur viņš runā par "brāļu mīlestību", burtiski nozīmē "brāļu/māsu mīlestība". Tā ir mīlestība, kas ģimenes locekļiem ir citam pret citu.

Ir vairāki atšķirīgi vārdi grieķu valodā, kas ir tulkoti kā "mīlestība": "filia" (draudzība), "eros" (kaislīgā mīlestība starp vīrieti un sievieti), "agape" (šķīsta mīlestība, kas meklē otra labumu). Vārds, ko Pēteris izmanto, rakstot "mīliet cits citu no sirds" (1. Pēt. 1:22) atvasināts no "agape", kas parasti nozīmē šķīstu mīlestību, kas meklē citu cilvēku labumu. Acīmredzot tāpēc viņš ir pievienojis frāzi mīlēt cits citu "no sirds" – no tādas sirds, kas ir piedzimusi no jauna (1. Pēt. 1:23; sk. arī 1. Pēt. 1:3) – caur Dieva dzīvo un paliekošo vārdu. Šī ir tāda mīlestība, kas nāk vienīgi no Dieva, šādu mīlestību neparādīs savtīga, uz sevi vērsta un neatjaunota sirds, un tas noteikti ir iemesls, kādēļ Pēteris liek tādu uzsvāru uz šķīstīšanu un "paklausību patiesībai" (1. Pēt. 1:22). Patiesība nav kaut kas tāds, kam vienkārši ir jātic; tā ir jāizdzīvo.

Kā mēs varam mācīties būt mīlošāki? Kas mums diendienā būtu jāmaina, lai mēs spētu parādīt mīlestību, kas nāk no "šķīstas sirds"? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Izmeklētas vēstis" 1. sējumā nodaļas "Kristus – dzīvības ceļš" 365.–368. lpp. un "Pilnīga paklausība caur Kristu" 373.–376. lpp.

Tas ir pārsteidzoši, cik bagātīga un dziļa ir pirmās Pētera vēstules pirmā nodaļa un cik daudz tā aptver. Pēteris iesāk vēstuli ar pārdomām par Dievības raksturu, ievedot pārdomās gan par Tēvu, Dēlu un arī Svēto Garu. Tēvs ir nodrošinājis Glābēju Savā Dēlā Jēzū Kristū, un mēs esam izredzēti Viņā svēttapšanai un paklausībai. Mēs nākam pie Jēzus mīlestībā, un Viņā mēs priecājamies ar cēlu prieku, jo caur Viņa nāvi un augšāmcelšanos mums ir 'neiznikstošā mantojuma' apsolījums Debesīs. Pat pārbaudījumos mēs varam lielā mērā priecāties par glābšanu, kas mums ir piedāvāta Kristū. "Viņa vēstules kļuva par līdzekli pārbaudījumos un bēdās esošo drosmes atdzīvināšanai un ticības stiprināšanai, kā arī to kristiešu pamudināšanai uz labiem darbiem, kas daudzo kārdināšanu dēļ atradās briesmās zaudēt paļaušanos uz Dievu." (E. Vaita "Apustuļu darbu" 517. lpp.)

Tikmēr Svētais Gars strādāja caur praviešiem, lai ieskicētu dienas, kurās dzīvoja Pēteris un viņa lasītāji. Tāpēc kristiešiem ir jādzīvo svēta dzīve, pilna ar paklausību patiesībai, kopienās, ko raksturo tāda veida mīlestība, kas nāk no "šķīstas sirds".

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārskatiet savas atbildes uz jautājumu trešdienas pētījuma beigās: Kas motivē mūs būt kristiešiem? Kas ir kopīgs jūsu atbildēs? Kā tās atšķiras?

2. Divas reizes pirmajā nodaļā (3. un 21. p.) Pēteris runā par Jēzus augšāmcelšanos. Kas īpašs ir augšāmcelšanās, ka tā ir tik svarīga mūsu ticībai?

3. Pēteris runāja par "neiznīcīgu mantojumu" (sk. arī Dan. 7:18). Ko tas nozīmē? Padomā par lietām šajā pasaulē un šajā dzīvē, kas iznīkst vai kas var tikt iznīcinātas vienā mirklī. Ko tas mums stāsta par to, cik brīnišķīgs patiesībā ir mūsu apsolītais mantojums?

4. Kā pārbaudījumos var augt mūsu ticība? Tas ir, kādu izvēli diendienā mēs varam izdarīt, kas palīdzētu mums mācīties no savām ciešanām?